

För fred och solidaritet – mot imperialism och krig

Ibland är politiken kännbar in på huden. Ibland ger det vetenskapliga vika för det känslomässiga. Den nyss avslutade Världsongdomsfestivalen i Venezuela var ett sådant tillfälle. Revolutionär Kommunistisk Ungdoms delegation på 33 personer luftlandsattes i ett land och i en verklighet vi aldrig kommer att glömma. Festivalen var en vitamininjektion av politisk inspiration. Efter hundratals möten, seminarier, konserter och kulturkvällar har både RKU och internationalismen stärkts. Möten som behandlat allt från segern över fascismen, bomberna över Hiroshima och Nagasaki, arbetsrätt och facklig kamp till hip-hopens roll i kampen i Latinamerika. Festivalen var fullspäckad av aktiviteter för alla intressen.

Detta var den sextonde Världsongdomsfestivalen och den kunde inte ha ägt rum på en mer välvald plats. I Venezuela sammanföll det egna landets kamp för socialism och utveckling med festivalens

budskap om antiimperialism och motstånd. I ett land där folklig massmobilisering bara för ett par år sedan slagit tillbaka ett USA-lätt kupp försök samlades i början av augusti 15000 ungdomar från

144 länder på fem kontinenter, representerande 458 organisationer. En mänsklig atombomb, sammanpressad av motståndsvilja, som Venezuelas president Hugo Chávez själv karakteriserade festivalen. Det var upplagt för succé.

Den svenska delegationen var överlagset störst från de skandinaviska länderna och när vi tågade förbi Chávez och festivalledningens under invigningsceremonin kunde ingen undgå att lägga märke till RKU:s smattrande fanor. Beröm för vackraste blocket kom från både den vietnamesiska delegationen och det venezuelanska nationalgardets säkerhetsansvarige.

I festivalens öppningstal satte presidenten Hugo Chávez årets festival i ett politiskt sammanhang och beskrev den process från kampen mot fascismen på fyrtioåret som var själva festivalrörelsens vagg, över den kinesiska och vietnamesiska revolutionen och befrielsekrig till de senaste progressiva sydamerikanska exemplen på folkliga segrar. Och han svävade inte på målet: Venezuela går mot socialism. En socialism för det tjugoförsta århundradet som enda alternativet till "det kapitalistiska vansinnets högsta stadium" som Chávez kallade nyliberalismen genom att parafraasera Lenin.

Ett särskilt tema för årets festival var också solidariteten med det venezuelanska folket och kunskap om dess resning mot USA-imperialismen. Vårt budskap till Venezuelas folk, som vi ofta fick upprepa i talkörsform var kort och gott: ¡Chavez amigo, los suecos están contigo! Chávez kamrat, svenskarna står bakom dig.

Alla håller dock inte med om detta och väl hemma läser vi i Svenska dagbladet att LUF:s Fredrik Malm kallat festivalen för ett "globalt antidemokratiskt forum" och anklagat Chávez för statskuppssakeri. Vad är det då som gör att Venezuela och festivalrörelsen tilldrar sig vårt gillande och liberalernas starka ogillande?

Kan det vara att Venezuela ökat det statliga uttaget av inkomster från olja, för investering i den sociala sektorn. Eller det faktum att Chávez vunnit tio val och folkröstningar? Eller irriterar sig de svenska liberalerna på de jordreformer som ger staten möjligheter att expropriera obrukad jord, till förmån för jordlösa. Eller är det

utbildningsreformen och fördubblingen av utbildningsanslagen för att tillhandahålla skolutbildning för en miljon barn?

Det allra mest irriterande måste ändå vara den kostnadsfria sjukvården för alla – finansierad genom oljeintäkter. Det är ett sannoligen ett digert brottsregister.

*

Under festivalen fick deltagarna också besöka de eländiga fattigkvarteren i Caracas och med egna ögon se alla nya satsningar och den bolivarianska revolutionens sociala ingenjörskonst. Ta i hand med några av de närmare 20000 kubanska läkare och sjuksköterskor som arbetar gratis på nybyggda vårdcentraler i utbyte mot olja. Träffa vuxna människor, utan tänder i munnen, som lärt sig läsa och skriva. Det är intryck man inte tar ifrån de tiotusentals festivalbesökarna. För lyckan i de ögonen ljög inte. Festivalens budskap om socialism och solidaritet blev konkret genom att hela det venezuelanska samhället ställde upp sig för att visa upp sina framgångar.

Den tanke som bränt sig kvar efter festivalen är att socialismen måste vara konkret för att överleva eller ens komma till. Konkreta förbättringar: bröd, fred och jord eller sjukvård, alfabetisering och utbildning. Inget drömmande. Inget flum eller illusioner. Denna realism i det venezuelanska samhället satte också sina spår på diskussionerna under festivalen. De stolta proklamationerna hade fått ge vika för deltagarländernas konkreta problem och framgångar.

Vi får också veta av de volontärer som arbetade gratis under festivalen med att ta hand om de utländska delegationerna att dessa reformer var de första att angräpas under överklassens kupp mot Chávez 2002. Man upphävde omedelbart förutom nationalförsamlingen även de 49 lagar för ökad samhällskontroll över ekonomin, omfördelning av tillgångarna och inskränkningar i den privata äganderätten för det allmännas bästa, som nationalförsamlingen instiftat. Samma överklass som Malm och Liberala ungdomsförbundet redan tidigare har genomfört en osmaklig demonstration för.

*

"I Venezuela för vi ett krig, men vi invaderar inte andra länder eller kränker deras suveränitet... vårt krig riktar sig mot misär och fattigdom", säger Hugo Chávez.

Jag vet inte hur det kändes när de första familjerna flyttade in i det svenska miljonprogrammets nybyggda lägenheter men något liknande bör vara fallet för de venezuelaner som genom de sociala bostadsbyggnadsprojekten har fått möjlighet att flytta från slum-

Hugo Chávez

men till lägenheter med rinnande vatten. I ett sånt område i Miranda en bit utanför Caracas inkvarteras också flera utländska delegationer, däribland den svenska. Även om bostadsbyggandet inte kommit lika långt som andra projekt är vetskapen om att när vi lämnar festivalen och reser hem kommer här att flytta in familjer för vilka kampen gett konkreta resultat.

Intrycken är många från Venezuela men det grundläggande är att det konkreta är det enkla. Att politiken måste vara konkret för att vinna gehör. För det handlar i grunden om konkreta motsättningar och om konkreta grundläggande mänskliga behov.

Festivalen får inte ta slut manade Chávez delegaterna på den antiimperialistiska tribunalens sista dag. Vi måste som en mänsklig atombomb föra vidare erfarenheterna, diskussionerna och slutsatserna från festivalen. Det lägger ett ansvar på oss svenska festivalbesökare; allt som ligger i luften måste precis som i Venezuela förvandlas till handling.

Och han gav oss alla ett konkret förslag: Vile vi köpa olja av Venezuela var han inte främmande för den idén. "Vi skickar två oljetankers per dag till fienden, vi skulle kunna skicka dem någon annanstans", sa han och möttes av ett oerhört jubel från de 15000 på läktarna. Sedan vände han sig särskilt till den amerikanska delegationen och uppmanade dem att bilda afro-amerikanska oljebolag i sina stadsdelar så att han kunde sälja olja direkt till dem och slippa smörja de stora oljebolagen. Iden låter vansinnig, men så är också Chávez en politisk innovatör som ser till vad som kan göras och utmanar och går utanför den roll som USA vill tilldela honom. Det gör både Bush och de svenska liberalerna galna.

Väl hemma är detta den starkaste känslan. Ska vi kunna komma vidare räcker det inte med den teoretiska övertygelsen, eller moralen. Kampen måste kryddas med intryck och med hat, då blir motståndet värdigt. Det uppfylldes i Venezuela men vi måste också precis som venezuelanerna lära oss att våga vinna.

MARTIN SCHIBBYE

■ Milan Krajca, viceordförande i tjeckiska ungdomskommunisterna (tv), har varit i Venezuela hela sommaren och arbetat med förberedelserna inför festivalen – ett hårt arbete som gett resultat, över 15000 ungdomar från hela världen samlas i en jättemanifestation för fred och mot imperialismen.

Han berättar också om läget för kommunisterna i Tjeckien, som fått känna på samma anti-kommunistiska kampanj som RKU – men tio resor värre. I Tjeckien ligger ett lagförslag som i princip skulle kriminalisera den kommunistiska rörelsen. Och det i ett land där kommunisterna samlar 20 procent av rösterna.

– Kampen mot denna fascistiska utveckling är prioritet nummer ett för oss, säger Milan Krajca.

■ Västsaharierna deltog med en stor delegation på festivalen. På ett hotellrum i centrala Caracas bjuds RKU:s representanter på te. Precis som för det palestinska folket är den internationella solidariteten viktig för det ockuperade Västsahara. Generalsekreteraren Mohamed Mouloud (infälld) bjuder in RKU till sitt hemland.

– Vi kämpar för att göra situationen i Västsahara känd för omvärlden. För oss betyder festivalen mycket, vårt folks framtid är beroende av er solidaritet.

Invigningen varade i flera timmar och många nickade gillande åt RKU:s stora och väl synliga fanor. Th syns två ungdomar från de venezuelanska ungdomskommunisterna. Kommunistpartiet stöder Hugo Chávez och den bolivarianska revolutionen. För en ung revolutionär var invigningen, som avslutades med ett dundrande tal av president Hugo Chávez, helt fantastisk.

IKP slängdes ut från Irakmöte

Den 13 augusti hölls en konferens om Irakkriget i Salong Venezuela vid Fuerte Tiuna, en av de platser runt Caracas som tjänade som konferensanläggningar under festivalen. Här, bara ett stenkast från Venezuelas militärakademi och platsen för invigningsceremonin, genomfördes många möten med anknytning till ämnen som krig och imperialism.

Vid den 15:e festivalen i Algeriet var det mycket turbulens mellan den officiella irakiska delegationen och exilirakier från England, mestadels från det irakiska kommunistpartiet, IKP. Och turbulent blev det också denna gång när Irakfrågan skulle behandlas.

I en panel med representanter från Tyskland, USA, Indien och

Venezuela satt också en representant från Irak. När han fick ordet så presenterade han sig som representant från dels den irakiska studentrörelsen, dels IKP:s ungdomsförbund och självaste IKP. Han gav sig sedan i ett kort inlägg på motståndsrörelsen och kritiserade dem för att stå för 95 procent av våldet i Irak och menade att det mesta av attackerna riktade sig mot civila. Motståndsrörelsen var enligt honom både sektarisk och islamistisk.

Inlägget bemöttes av burop och busvislingar och efter detta avbrott så tog den närvarande representanten från den internationella organisationskommittén (IOC) till orda och började med att kritisera de som stört mötet genom att säga

att här på festivalen tillhör det det diplomatiska protokollet att inte kritisera andra närvarande delegationer. Men lade han till, eftersom det i detta fallet rörde sig om något som extremt som samarbete med USA på en antiimperialistisk festival finns anledning att säga några ord den uppkomna situationen.

Han berättade sedan att han blivit förvånad då han sett någon bakom den irakiska flaggan på invigningsceremonin då ingen irakisk delegation var anmäld och förklarade att detta varit möjligt genom att IKP:aren rest med den tyska delegationen. Efter att ha konstaterat att IKP:aren inte heller fanns med bland de planerade talarna så uppmanande han kort och gott IKP:aren att lämna presidiet på denna konferens. Irakiern lämnade scenen under protest och ropade att han skulle gå ut i världspressen och berätta om detta som han menade oerhörda övergrepp.

Mötet fortsatte sedan med att Nils Littorin, RKU:s internationella sekreterare, höll ett principiellt inlägg om stödet till motståndsrörelsen och varför det var så viktigt att förstå att det är motståndet och inte samarbetsmännen som representerar demokrati-rörelsen i Irak.

MS

– Jag tycker öppningsceremonin var det bästa med festivalen. Man träffade så mycket människor, alla flaggor, musiken och den goda atmosfären, säger Muriel Krammisch från COMAC, Belgien.

– Festivalen är viktig eftersom den visar att de finns ungdomar över hela världen som är emot imperialism. Man möter många människor som aldrig annars skulle träffat och som man knyter kontakt med.

Den viktigaste frågan för ungdomar över hela världen just nu är solidaritet och fred, mot USA:s krigspolitik i Irak och Afghanistan.

– Festivalen är en mötesplats för all världens vänsterungdomar, säger David Pagot från Workers Party, Schweiz

– Man lär sig mycket om världens politiska och sociala situation. Alla organisationer man möter gör de lättare att förstå deras politiska kamp.

– Föredragen om världens ekonomiska instrument och föredraget om flyktingar och invandrare är de som varit mest intressanta för mig.

RKU:s Nils Littorin slog i sitt inlägg fast vikten av att stödja den irakiska motståndskampen.

